

HAUKAN- SILMÄ

TAMMI

MICHELLE PAVER

HAUKAN- SILMÄ

PRONSSISOTURIT 3

MICHELLE PAVER

Suomentanut Marja Helanen

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

MICHELLE PAVERIN TUOTANTOA:

Pronssisoturit-sarja

Delfinin saari

Liekehtivä leijona

Haukansilmä

Muinainen pimeys -sarja

Suden veli

Henkivaeltaja

Sielunsyöjä

Torakin merkki

Veriveljen vala

Varjojen valtias

Englanninkielinen alkuteos

Gods and Warriors: The Eye of the Falcon

ilmestyi Isossa-Britanniassa 2014 (Puffin Books).

Teksti © Michelle Paver, 2014

Kartta, logo ja kuvitukset © Puffin Books, 2013

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2015

Kartta ja kuvitukset: Fred Van Deelen

Logo: James Fraser

Ulkoasu: Riikka Turkulainen

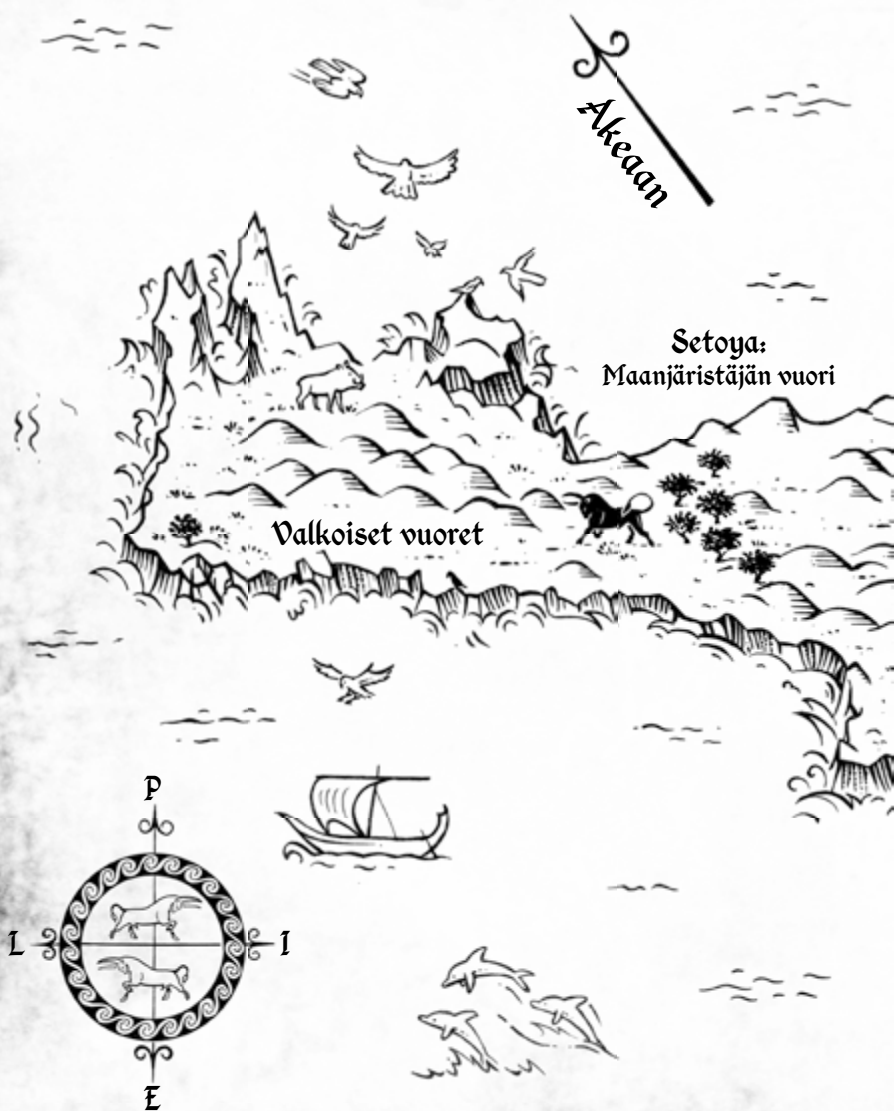
Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7666-2

PRONSSISOTUREIDEN MAAILMA

KEFTIUN KARTTA

Kunisu:
Jumalattaren hovi

Kuolleiden harjanne

Hylas, Periphas jne.
rantautuvat

Gorgon kylä

Kaupunki

Aave-
tasanko

Turonija

Maja

Diktivuori

Taka Zimin
pyhäkkö

Egyptin

”**M**itä täällä on tapahtunut?” Hylas kysyi. ”Missä kaikki ihmiset ovat?”

”Tuolla on yksi”, Periphas sanoi, ”mutta hän ei kerro meille mitään.” Hän osoitti alusta, jonka meri oli paiskannut puoleenväliin rinnettä. Purren takilaan oli takertunut miehen luuranko. Lahonneen paidan riekaleet lepattivat tuulessa, ja toinen luinen käsivarsi huiskutti kammottavasti.

”Jumalat nähtävästi rankaisivat Keftiuta kaikkein eniten”, Glaukos totesi. ”Siltä täällä haiseekin”, Medon jatkoi. Muut mumisivat ja puristivat tiukasti amulettejaan.

Hylas oli tyrmistynyt. Talven mittaan hän oli nähnyt monenlaisia kauhuja, muttei mitään tällaista. Meri oli pirstonut majoja, veneitä, puita, eläimiä ja ihmisiä. Ranta oli aavemaisen hiljainen, ja minne hän kääntyikin, kaikkialla lojui kasoittain mätänevää sälää. Likaisen harmaat

mainingit kynsivät hänen saappaitaan, ja hän hengitti sisään kurkkuun tarttuvaa kuoleman lemua. Miten Pirra ja Täystuho olisivat voineet selviytyä tästä?

Periphas pyöräytti veitsellään häränkalloa. ”Tämä tapahtui kuukausia sitten. Kaikki on tuhkan peitossa.”

”Onhan jonkun täytynyt jäädä henkiin”, Hylas sanoi. ”Miksi he eivät palanneet korjaamaan paikkoja?”

Kukaan ei vastannut.

”Ei tämä voi olla Keftiu”, Hylas sanoi. ”Sehän on valtava, rikas saari, jossa on tuhansia ihmisiä. Pirra kertoi!”

”Kurja juttu, poika”, Periphas sanoi. ”Enää et löydä ystäviäsi. Katsotaan, löytyykö täältä mitään talteen korjattavaa. Sitten lähdetään pois.”

Toisten levittäytyessä saalistamaan Hylas äkkäsi kauempana rannalla majan ja lähti sitä kohti. Hän halusi kiivaasti löytää jonkun hengissä selviytyneen.

Hyinen tuuli riepotteli hänen yllään olevia lampaantaljoja, ja hän säikytti korppikotkan lentoon. Tuhka vain pölyysi, mutta Hylas tuskin huomasi. Koko talven ajan suuri pilvi oli peittänyt auringon, syössyt maailman pysyvään hämärään ja verhonnut sen tuhkalla. Hylas oli tottunut synkkyyteen ja mustiin hippuihin, jotka tarttuivat hiuksiin, vaatteisiin, ruokaan. Mutta tämä...

Hylas muisteli ystäviään sellaisina kuin oli nähnyt heidät viimeksi seitsemän kuuta sitten Thalakraassa. Vuori oli sylkenyt tulta, ja rannalla oli vallinnut kaaos, kun ihmiset pakenivat millä tahansa purtilolla, joka eteen osui. Hylaksen oli onnistunut toimittaa Täys-

tuho ja Pirra alukseen. Leijonanpentu oli kynsinyt häkissään ja ulvonut Hylakselle: *Miksi hylkääät minut?* Pirra oli ollut raivosta kalpea, sillä alus oli keftiulainen. ”Minähän sanoin, etten voi palata sinne!” Pirra oli huutanut. ”En anna sinulle koskaan anteeksi, Hylas! Vihaan sinua loppuikäni!”

Hylas oli tehnyt sen pelastaakseen Pirran, mutta oli-kin toimittanut tytön tällaiseen paikkaan.

Maja oli tehty savitiilistä ja oljesta. Joku oli paikannut sen huterasti meren hyökkäyksen jäljiltä. Seinään oli läimäisty myös hohtavan valkoinen kämmenenjälki. Hylas ei tiennyt, mitä se merkitsi, mutta varoitukselta se vaikutti. Hän seisahtui vähän matkan päähän.

Tuuli riepotti lisää tuhkaa hänen kasvoilleen. Pyyhkiessään sitä pois hän tunsi kivun ohimossaan ja näki silmänurkastaan kaksi resuista lasta. Lapset katosivat majaan, mutta Hylas huomasi heidän olevan tyttöjä. Toinen oli noin kymmenen vanha, toinen nuorempi. Kummankin hiukset oli leikattu oudon lyhyiksi, vain ohimolla riippui pitkä suortuva. Heidän kaulassaan näkyi olevan kyyhkysenmunan kokoisia, vihoittelevia paiseita.

”En tee teille pahaa!” Hylas huikkasi.

Vastausta ei kuulunut, mutta hän tiesi tyttöjen kuuntelevan. Hän vaistosi myös suuttumuksen, jonkinlaisen toivottoman kaipuun.

Tyttöjä rohkaistakseen Hylas kääntyi selin.

Tytöt ilmaantuivat taas hänen silmänurkkaansa.

”Etsittekö vanhempianne?” Hylas kysyi päätään

kääntämättä. ”Minäkin etsin ihmisiä. Ystäviäni. Onko muita hengissä?”

Ei vieläkään vastausta. Suuttumus ja menetyksen tunne velloivat häntä kohti.

Viimein Hylas muisti olevansa täällä vieras. Tytöt eivät ymmärtäneet häntä. ”Olen Akeasta”, Hylas selitti. ”En osaa puhua keftiun kieltä.”

Kun hän taas vilkaisi, tytöt katosivat sisään. Hetken emmittyyään hän seurasi heitä.

Maja oli tyhjä.

Kyllä, typötyhjä. Eikä sieltä päässyt ulos kuin yhdestä ovesta. Hylaksen niskaa alkoi kihelmöidä. Hänen kätensä kohosi kaulalle leijonankäpälään, onnenamulettiin.

Harmaata himerrystä siivilöityi olkien läpi, ja ilma oli sakea kuoleman hajusta. Hylas näki vastakkaisen seinän vierellä lavitsalla kahden tytön ruumiit.

Hänen sydämensä takoi kylkiluihin.

Toinen tyttö näytti noin kymmenvuotiaalta, toinen nuoremmalta. Kummankin pää oli ajeltu, vain yksi hiusuortuva riippui ohimolla. Heidän kaulassaan oli hirvittäviä paiseita. Heidän ympärillään näytti kiehuvan ja kihi-sevän tumma usva, tuhkan kaltainen – mutta se oli elävä.

Hylas parahti ja hoippui ulos majasta.

Toiset kahlasivat jo kauempana matalikossa laivaan. Periphas aukoi kiireen kaupalla kiinnitysköyttä kivenjätkäleen ympäriltä. ”Missä sinä olet viipynyt?” hän karjaisi Hylakselle. ”Häivytään täältä! Löysimme ruumiita!”

”Niin minäkin!” Hylas huohotti.

”Koskitko niihin?” Periphas äyskähti.

”En, minä – en.” Hylas ei rohjennut mainita mitään lapsista. Häntä hirvitti ajatella, mitä he kenties olivat.

Ei kukaan näe aaveita, hän hoki mielessään. Silti minä näin niitä. Siinä ne olivat.

”Löysimme katoksesta kolme verestä ruumista”, Periphas jupisi. ”Kasvot mustina, paiseita joka puolella.”

”Mistä oikein on kyse?” Hylas kysyi.

”Rutosta”, Periphas kivahti.

Miehet kuuloetäisyydellä säikähtivät.

Hylaksen mieli myllersi. ”E-ehkä ruttoa on vain tällä kohtaa rannikkoa”, hän sopersi. ”Jos jatkamme pitemmälle –”

”En ota sitä riskiä”, Periphas tokaisi.

”Sisämaahan sitten! Siellä on vuoria. Voimme –”

”Annas kun kerron sinulle rutosta”, Periphas keskeytti. ”Se leviää hautaamattomista ruumiista. Niin täällä on käynyt. Ensin tulee kuume, ja rutto pesiytyy ihmisen lihaan. Pian ne pesät paisuvat suuriksi, tuskallisiksi paiseiksi. Tekee niin kipeää, ettei voi lakata huutamasta, mutta rutto vähät välittää. Se vain kasvaa ihmisen sisällä. Sitten paiseet puhkeavat, ja tuska on niin hirmuinen, että siitä tulee hulluksi.” Periphas viskasi köyden alusta kohti. ”Se kaikki päättyy vain yhdellä tavalla.”

Muut miehet olivat lopettaneet puuhansa ja tuijottivat johtajaansa.

Hylas vilkaisi Periphaasta kohti runneltua rantaa ja kaukana siintäviä vuoria. ”Mi-minun pitää jäädä tänne”, hän sanoi.

”Siinä tapauksessa olet jo tullut hulluksi”, Periphas vastasi. ”Minä kun luulin, että haluat kiihkeästi päästä Messeniaan sisartasi etsimään!”

”Niin haluankin, mutta... Jumalat eivät toimittaneet meitä Messeniaan vaan tänne. Keftiuun.”

”Katso ympärillesi, Hylas! Ystäväsi eivät takuulla ole selviytyneet tästä!”

”Mutta jos selviytyivätkin –”

”Tyttö ja leijonanpentu? Täällä on pelkkiä vainajia! Jos jäät, sinustakin tulee sellainen!”

Hylas lipaisi huuliaan. ”Pirra ja Täystuho ovat minun ystäviäni. Lähetin heidät tänne. En voi hylätä heitä.”

”Entä me sitten? Emmekö me ole sinun ystäviäsi?”

Hylas vilkaisi laivassa olijoita. Karskeja miehiä, karanneita orjia niin kuin hänkin. He olivat tottuneet käsitämättömiin koettelemuksiin. Melkein neljäntoista ikäinen Hylas oli ehdottomasti nuorin heistä, ja silti häntä oli kohdeltu ronskin ystävällisesti. Seitsemän kuun ajan he olivat yrittäneet päästä takaisin Akeaan, mutta meri oli täynnä valtavia, kelluvia hohkakivisaaria, ja he eksyivät tämän tästä reitiltä. Kerran he olivat ajautuneet maihin, ja laivan korjaaminen oli kestänyt kaksi kuuta. Nyt he sitten olivat päätyneet tänne Keftiun saarelle.

Hylas katsoi Periphasta, jolla oli murtunut nenä ja liian paljon kamaluutta nähneet ruskeat silmät. Periphas

oli pelastanut hänen henkensä kiskomalla hänet alukseen laivan tehdessä lähtöä Thalakreasta. Periphas oli ollut aikoinaan soturi, ja talven mittaan hän oli opettanut Hylakselle taistelutaitoja. Heistä oli tavallaan tullut ystäviä.

Pirra oli kuitenkin toista maata – samoin kuin Täys-tuho.

”He tarvitsevat minua, Periphas”, Hylas sanoi. ”On minun syytäni, että he ovat täällä. Jos on pieninkin mahdollisuus, että he ovat vielä elossa...”

Periphas loi häneen oudon, vihaisen katseen ja raapi partaansa likaisella kädellään. ”Omapa on valintasi”, hän murahti. ”Harmi. Minä pidin sinusta.”

Sen jälkeen alkoi tapahtua. Hylaksella oli jo kirves, veitsi, linko ja tuleniskemiskalunsa, mutta Periphas antoi hänelle vielä vesileilin, muonapussin ja köysikiepin. ”Siitä on aina apua”, mies urahti.

Ja pian Hylas jäi katsomaan, miten alus suuntasi harmaalle merelle. Hän katseli purtta niin kauan kuin sitä näkyi, sitten hänellä oli seuranaan enää korppikotkia ja hyinen tuuli. Hän oli muukalainen ruton runtelemassa maassa.

Mitä minä oikein menin tekemään, hän mietti.

Hylas nosti varusteet selkäänsä ja lähti etsimään ystäviään.

*”Oraakkeli ennusti:
Jos ulkopuolinen saa tikarin baltuunsa,
Koronoksen hovi palaa...”*

Salaperäinen pronssitikari kuljettaa Hylaksen ja hänen ystäviensä sekä kokonaisten kansojen kohtaloita ennalta arvaamattomiin suuntiin. Väkevän mausteensa seikkailulle antavat luonnon henget ja jumalat, joilla on oma oikukas tahtonsa.

Kuukausia Thalakrean tuhoisan tulivuorenpurkauksen jälkeen Hylas saapuu talvisen Keftiun rannikolle etsimään ystäväänsä Pirraa ja leijonanpentu Täystuhoa. Vaurasta saarivaltakuntaa on kohdannut tuho: niin hyökyaalto kuin ruttoepidemiakin ovat pyyhkineet sen yli. Kuinka Hylasin ystävien on käynyt, varsinkin kun jopa itse pääpapitar Yassassaran, Pirran äidin, kerrotaan menehtyneen ruttoon?

Hylas löytää Pirran lopulta vuorilta, ja matkalla hän kohtaa ilokseen myös Täystuhon. Varis-soturit ovat kuitenkin heidän kannoillaan, ja kolmikko pakenee henkensä kaupalla. Lopulta niin Pirran puolikesyillä haukanpoikasella kuin pyhällä härälläkin on tapahtumien kulussa oma roolinsa...

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 176662

N84.2

ISBN 978-951-31-7666-2

